

odvolacího není tedy udržitelný. Ale dovolací soud nemůže pro nedostatek potřebného podkladu skutkového ihned rozhodnouti ve věci samé, ježto soud odvolací, nepřikládaje významu otázce zavinění té či oné strany, ač tato otázka, jak vyloženo, jedinež jest rozhodující, nepřezkoumal úhrn skutkových zjištění prvního soudu, napadených v odvolání žalobkyně pro nesprávné ocenění důkazů a neúplnost řízení.

Čís. 5639.

Právoplatným potvrzením nabývá vyrovnání právní účinnosti. Vyrovnací soud není oprávněn na usneseném vyrovnání něco měniti, nýbrž může je buď jen potvrditi nebo mu odepřiti potvrzení. Neuvádí-li potvrzovací usnesení celého obsahu ujednaného vyrovnání, nýbrž pouze jeho hlavní ustanovení, jest posuzovati práva a závazky podle usneseného vyrovnání.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1926, Rv I 1598/25.)

Žalobce domáhal se na žalovaném zaplacení celé pohledávky, jež prý obživla, an žalovaný nezapravil včas vyrovnací splátky. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Dovolání jest přisvědčiti, že pro posuzování právního poměru, plynoucího z vyrovnávacího řízení mezi žalující firmou jako věřitelkou a žalovaným jako vyrovnávacím dlužníkem, jest rozhodným vyrovnání v řízení vyrovnávacím usnesené (§ 42 vyr. ř.), bylo-li potvrzeno vyrovnávacím soudem (§ 49 vyr. ř.). Právoplatným potvrzením nabývá toto vyrovnání právní účinnosti. Vyrovnávací soud není oprávněn na usneseném vyrovnání ničeho měniti, nýbrž může je buď jen potvrditi, nebo mu odepřiti potvrzení. V tomto případě bylo usnesením zemského soudu ze dne 20. listopadu 1924 potvrzeno vyrovnání, ujednané při roku dne 23. září 1924 a ježto usnesení toto neuvádí celého obsahu ujednaného vyrovnání, nýbrž pouze jeho hlavní ustanovení, jest posuzovati práva a závazky vyrovnáním stanovené, podle usneseného vyrovnání při roku dne 23. září 1924 a nikoli podle kusé jeho části v potvrzovacím usnesení obsažené.

Čís. 5640.

Smlouva o inserci.

Bylo-li ujednáno, že vytištění inserátu musí předcházeti schválení kartáčového otisku, nebylo zákazníkovi ponecháno na vůli, zda chce či nechce otisk schváliti, bez ohledu, zda má, či nemá pro odepření schválení postačitelné důvody.

Ujednání inserce s podmínkou, že bude, a to stejnou měrou inserovati i firma jiná.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1926, Rv I 1671/25.)

Žalovaná firma objednala si u vydavatelství díla: »Velkopřůmysl Československé republiky« inserát za 8.000 Kč, jenž byl též vytištěn. Žalující společnost, jakožto postupnice vydavatelství, domáhala se na žalované zaplacení inserátu. Žalovaná namítla, že nárok není opodstatněn jednak proto, že nenastala podmínka při objednávce smluvená, že na díle účastní se stejnou měrou, jako žalovaná, také firma J. G., jednak proto, že inserát byl uveřejněn tak opožděně, že uveřejnění nemělo již významu a bylo tudíž pro žalovanou bezcenným a konečně proto, že vydavatelství nemělo vůbec práva inserát vytisknouti, protože žalovaná nedala k tomu svého svolení, odepřevši t. zv. »imprimatur« na kartáčový otisk. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, dospěv k přesvědčení, že objednávka žalované pozbyla platnosti a účinnosti, poněvadž nenastala podmínka, na které objednávka ta učiněna byla závislou, že na reklamním díle účastní se také firma J. G. a to stejnou měrou, jako žalovaná. Odvolací soud usnesením ze dne 13. prosince 1924 zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl. Důvody: Odvolací soud neshledává rozhodnutí procesního soudu první stolice s dostatek odůvodněným a správným. Jak patrně jest z předložené korespondence a ze svědecké výpovědi Dra Artura W-a a jak má za to i procesní soud první stolice, úmluvu o uveřejnění inserátu se žalovanou vyjednal dne 10. února 1922, pokud se týče, dne 23. ledna 1923 za Průmyslové vydavatelství, výhradně a výlučně Dr. W., jakožto zástupce vydavatelství, jenž dohodl se se žalovanou také v otázce inserování ještě s firmami jinými. Zájem žalované na inserování, jak vyplývá již ze samotné povahy věci, přirozeně řídil se podle toho, budou-li také inserovati její konkurenční firmy, či nikoliv, a s tohoto stanoviska dlužno také posuzovati význam a dosah závazku, jež ve směru tom převzalo Průmyslové vydavatelství, pokud jde o inserování firmou G. I když se praví v dopise ze dne 15. ledna 1923, jímž Průmyslové vydavatelství stvrzuje žalované ujednání učiněné s Drem W-em, že vydavatelství se zaručuje, že na reklamním díle účastní se zcela určitě firma G. a, i když dopis ten spolupodepsán jest Drem W-em, nelze této účasti firmy na díle přikládati jiný smysl, než že firma ta v díle tom bude inserovati. Při náležitém výkladu oné části ujednání a přihlíží-li se k celkovému stavu věci, nelze ani dojíti k jinému výsledku, obzvláště, když Dr. W. při svém svědeckém výslechu pod přísahou zcela určitě prohlásil, že žalované dne 12. ledna 1923, když poukazovala k tomu, že v »jejich« díle firma G. není, přislíbil pouze, že firma tato v jejich díle bude. Jakmile tedy zjistil procesní soud první stolice, opíraje se o § 266 c. ř. s., že inserát firmy G. skutečně byl uveřejněn a to s výslovným svolením majitele této firmy, jenž mimo to vydavatelství i štočky (cliché) zapůjčil, padla na dobro nejdůležitější z námitek žalované proti žalobnímu nároku. Vždyť žalovaná sama ani ne-

tvrdí, že vyjednala s Průmyslovým vydavatelstvím něco o tom, jak vy-
padati měl inserát firmy G. anebo zda a co firma ta za inserát ten bude
platiti. V korespondenci není rovněž nikde ani nejmenší zmínky o tom
a podle svědecké výpovědi Dra W-a, týž o něčem podobném se žalova-
nou vůbec ani nejednal. Naprosto neodůvodněnou jest i další námitka
žalované, že dílo reklamní vyšlo tak pozdě, že inserát minul se úplně
účelem a že není tudíž vydavatelství oprávněno požadovati odměny.
Otázka, kdy vyjde, pokud se týče, vyjítí má reklamní dílo, nepřišla vů-
bec ani k řeči, rovněž v korespondenci není o tom ani zmínky a, že ža-
lovaná pravděpodobně i s vyjitím díla na začátku roku 1924 počítala,
lze souditi z toho, že, objednavši inserát již v únoru 1922 ještě v lednu
1923 dotyčnou úmluvu obnovila. Vedle obou námitek, o kterých bylo právě
pojednáno, přivádí žalovaná ještě k platnosti, že Průmyslové naklada-
telství nebylo ani oprávněno, vytisknouti její inserát, pokud sama ne-
dala svého svolení t. zv. »imprimatur«, rozumí se na kartáčový otisk.
Touto námitkou, na které trvá žalovaná ještě i ve sdělení odvolacím, pro-
cesní soud první stolice vůbec se nezabýval a následkem toho samo-
zřejmě o ní ani nerozhodl. Procesní soud první stolice po
té uznal podle žaloby. Odvolací soud napadený rozsudek po-
tvrdil. D ů v o d y: Ve svém zrušovacím usnesení ze dne 13. prosince
1924 dovedil odvolací soud, že první dvě námitky proti žalobnímu ná-
roku postrádají veškerého podkladu a stačí proto ve směru tom odkázati
k odůvodnění, jež jest připojeno k onomu usnesení. Zbývá však ještě
třetí námitka žalované, že vydavatelství nemělo vůbec práva inserát vy-
tisknouti, protože žalovaná nedala k tomu svého svolení, odepřevši t.
zv. »imprimatur« na kartáčový otisk. Jak z údajů žalované, tak i z ob-
sahu korespondence zřejmě vyplývá, že při objednávce inserátu oba
smlouvající účastníci předpokládali, že vytištění inserátu musí předchá-
zeti schválení kartáčového otisku a že tudíž toto schválení bylo jednou
z podstatných podmínek smlouvy samotné. Žalovaná připouští sice, že
kartáčový otisk obdržela, ale ani z jejího přednesu, ani z jejích dopisů
nikde nevychází na jevo, že vytkla určité vady, nebo chyby otisku a že
vydavatelství odepřelo otisk opravití a podle přání žalované upravití.
To postačuje, by byla vyvrácena i ona třetí a poslední námitka žalo-
vané. Vždyť podmínku o schválení kartáčového otisku nelze samozřejmě
vykládati tak, že bylo žalované ponecháno na vůli, zda chce otisk schvá-
liti, či-li nic, bez ohledu na to, zda má postačitelé důvody, by schválení
mohla odepřítí, či nikoli. Učiniti smlouvu závislou na podmínce smyslu
právě naznačeného, odporovalo by vlastní podstatě smlouvy samotné a
je proto vyloučeno, že strany takovouto podmínku měly na mysli, ze-
jména že vydavatelství na takovou podmínku přistoupilo. Vydavatelství,
jak korespondencí je prokázáno, kartáčový otisk žalované nejen včas
předložilo, nýbrž jí opětně o schválení a vrácení upomínalo, nabízejíc
se zároveň, že provede všechny změny, jaké by si žalovaná snad přála.
Jestliže však žalovaná, nechavši uplynouti delší dobu, schválení prostě
odepřela, aniž by byla uvedla příčinu, mající podklad v podmínce schvá-
lení otisku, bylo vydavatelství, nemohouc zdržovati déle celé nákladné
reklamní dílo, plně oprávněno, objednaný inserát vytisknouti i bez

schválení a přísluší mu za uveřejnění podle §§ 1151, 1167 a 1168 obč. zák. vyjednaná odměna, zejména když žalovaná nevytkla inserátu žádné vady ani po jeho vytištění. Procesní soud stolice prvé posoudil tudíž zcela správně věc po stránce právní, odsoudiv žalovanou, by odměnu tu zaplatila žalobkyni jakožto nástupkyni jmenovaného vydavatelství. Jelikož žalovaná ani při nařízeném doplnění jednání neuvedla ničeho, aby vysvětlila, pokud se týče odůvodnila své stanovisko, nebylo potřebí, prováděti důkaz znalecký, jí nabízený, že při odepření »imprimatur« nebylo vytištění inserátu vůbec přípustným, a rovněž tak nebylo třeba, ba ani dovoleno, vyslychati strany k provedení důkazu, protože zjištění skutková, pokud bylo jich třeba k posouzení věci, byla spolehlivě zjednána důkazy ostatními, skutečně provedenými.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Pokud se týče dovoláním postrádaného důkazu znaleckého o tom, že jest obchodní zvyklostí, že inserát nesměl býti do tisku dán dříve, než uděleno bylo imprimatur na kartáčovém otisku, nejde o skutečnost pro rozhodnutí této právní rozepře důležitou, když sám odvolací soud vycházel z předpokladu, že bylo mezi stranami ujednáno, že vytištění inserátu musí předcházeti schválení kartáčového otisku, a že toto schválení bylo jednou z podstatných podmínek smlouvy. Ale odvolací soud právem dále zdůraznil, že tuto podmínku nelze vykládati (čl. 278, 279 obch. zák., § 914 obč. zák.) tak, že bylo žalované ponecháno na vůli, zda chce, či nechce otisk schváliti, bez ohledu na to, zda má či nemá pro odepření schválení postačitelné důvody, a že by takový výklad odporoval podstatě smlouvy, obě strany zavazující, jakou jest smlouva zákaznická. Že by však bylo obchodní zvyklostí v tiskové živnosti, že inserát uveřejněn býti nesmí ani v případě, že tak zvané imprimatur bezdůvodně bylo odepřeno, nebylo žalovanou v prvé stolici tvrzeno. Ostatně žalovaná, což rovněž nelze ponechati nepovšimnutým, podle dopisu ze dne 18. ledna 1924 neodmítla zaslání dílo proto, že výtisk nehověl jejímu přání pokud se týče, že neudělila imprimatur na kartáčový otisk, nýbrž poukazovala jen k tomu, že účast svou učinila závislou na tom, že se díla účastní též firma J. G., a že tato firma za svůj inserát ničeho nezaplatila, na což ovšem právem odpověděla žalobkyně dopisem ze dne 28. ledna 1924, že z toho neplyne, že by i inserát žalované byl zdarma. Dovolací důvod vadnosti odvolacího řízení není tedy opodstatněn. Dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci ve smyslu §u 503 čís. 4 c. ř. s. není proveden po zákonu, neboť dovolání odchyľuje se od skutkového zjištění odvolacího soudu dovolací soud vízícího, že při jednání dne 12. ledna 1923 bylo žalované jen přislíbeno, že firma J. G. v díle »Velkopřůmysl Československé republiky« bude. Za tohoto skutkového předpokladu jest správným výklad, ktedý dává odvolací soud dopisu zaslánímu žalované ze dne 15. ledna 1923, potvrzujícímu tuto dohodu, v němž jí píše Průmyslové vydavatelství, že účast firmy J. G. garantuje. Stačí proto v této příčině odkázati na dotyčné správné

důvody napadeného rozsudku, pokud se týče zrušovacího usnesení odvolacího soudu ze dne 13. prosince 1924. Dovolání, nevycházejíc z onoho skutkového zjištění, dospívá ovšem k jinému závěru, ale to právě jen proto, že tohoto dovolacího důvodu, jak řečeno, neprovádí po zákonu, pročež není zapotřebí obíratí se blíže dotýčnými jeho vývody. Bylo-li však podmínkou jen to, že v díle bude i firma J. G., byla tato podmínka nesporně splněna, nanejvýš když žalovaná v dovolání sama uvádí, že vydavatelství firmě J. G. dalo celou stranu k dispozici. Právním tudíž uznali nižší soudové, že žalované nezbyvá, než by se smluvní věrností splnila, k čemu se zavázala.

Čís. 5641.

Podal-li vlastník domu do rozhodnutí okresní politické správy, jímž byl zajištěn byt pro státního zaměstnance, odvolání (§ 17 zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 87 sb. z. a n.), nelze z toho, že nepustil zaměstnance do bytu, dokud o odvolání nebylo rozhodnuto, o sobě odvozovati jeho závazek k náhradě škody zaměstnanci (§ 1295, odstavec druhý, obč. zák.).

(Rozh. ze dne 12. ledna 1926, Rv I 1892/25.)

Žalobce, kontrolor finanční stráže, byl přesazen z K. do V., kdežto Karel K., taktéž kontrolor finanční stráže, byl přesazen opět z V. do K. V překládacím výnosu byli oba poukázáni, by si vyměnili své byty. Karel K. bydlel ve V. v bytě žalovaného. Když žalobce se přistěhoval do V., nechtěl ho žalovaný pustiti do bytu, namítaje, že bytu sám potřebuje a že proti záboru bytu podal rekurs. Teprve, když byl rekurs zamítnut, učinil žalobci byt přístupným. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném náhrady škody, ježto byl nucen po dobu, co mu byt nebyl přístupným, nábytek uložití a bydlet v hotelu. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Nesprávné právní posouzení spočívá prý v prvé řadě v tom, že prvý soudce neuznává, že manželka žalovaného byla splnomocněna ku pronajetí bytu. Není zákonného předpisu, dle něhož by manželka byla již po zákonu oprávněna k zastupování manžela bez výslovné plné moci, jak jest tomu podle §u 1238 obč. zák. ohledně správy jmění manželčina manželem. Zmocnění takové však žalobce netvrdí, nýbrž vyvozuje je pouze nepřímou z chování se manželova. Avšak z celého chování se manželova dlužno naopak vyvoditi, že neuznával pronajetí bytu manželkou. Žalobce odvodňoval dále žalobní nárok tím, že žalovaný přivodil žalobci úmyslně škodu způsobem, přičicím se dobrým mravům, ježto odvoláním proti záboru zřejmě zamýšlel uškoditi žalobci (§ 1295, druhý odstavec, obč. zák.). Oprávněnému prostředku n e p ř i z n á v á zákon čís. 225 z roku 1922 odkládacího účinku, takže před pravoplatným rozhodnutím nebyl žalovaný ze záboru ještě povinen. Po rozhodnutí zemské politické správy přenechal beze všeho žalovaný zabraný byt žalobci, takže již proto dlužno za to míti, že žalovaný neměl úmyslu uškoditi žalobci.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání, mimo jiné z těchto